

SZERESS és NEVESS!

Christine Flynn
Felhők fölött

Marilyn Pappano
Fordulj vissza!

Patricia Kay
Kármentő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Christine Flynn, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Bianca 189. eredeti címe: *Four Days, Five Nights (Silhouette, Special Edition)*

• Magyarra fordította: *Mészáros Éva*

© *Marilyn Pappano, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Bianca 190. eredeti címe: *The Trouble with Josh (Silhouette, Special Edition)*

• Magyarra fordította: *Brodszky Ildikó*

© *Patricia A. Kay, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A Bianca 191. eredeti címe: *Secrets of a Small Town (Silhouette, Special Edition)*

• Magyarra fordította: *Csató Gabriella*

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 53. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-282-6

• *Kép: iStockphoto, Thinkstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Christine Flynn
Felhők fölött

1. FEJEZET

Ideje hazatérni. Legfőbb ideje. Épp elég sokáig halogatta az utazást.

Nick Magruder tudomást sem vett a gyomorszorító érzésről, amely erre a gondolatra elfogta, miközben Harbor Island parányi repülőterének kifutópályáján a Cessnák egyikéhez igyekezett. Az enyhe októberi szél összeborzolta sötét haját. A Washington állam északnyugati részén fekvő, viszonylag elzárt San Juan-szigetek vidéke tökéletes lehetőséget teremt arra, hogy az ember egy időre kiszakadjon a szürke hétköznapokból. Nicknek azonban nem állt szándékában itt maradni. Legalábbis nem hat hónapig, ahogyan végül alakult. A repülőgép hátsó részéhez érve az egyik láda mellé ledobta a táskáját, és kinyitotta a gép csomagterét.

Harbor hiányozni fog. Az emberek is, meg az itteni gondtalan élete is. Ám tudta, hogy nem menekülhet örökké a gondjai elől. Régi barátjánál, Sam Edwardsnál tett látogatása – őt még a pilótaképzőből ismerte – nagyon üdítő élmény volt. Sam és a társa, Zach McKendrick egy repülőgéptársaságot üzemeltet, és szabályosan nyakig ülnek a munkában. Így adódott, hogy Nick, akinek amúgy sem volt más terve, beugrott kiegészítő pilótának – átmenetileg tökéletes megoldás volt ez mindannyiuknak. Legalábbis addig a pillanatig, míg Sam meg nem kérdezte tőle, hogy nem akar-e beszállni az E&M Flightshoz.

Nick szeretett repülni, de otthon megvolt a saját üzlete, és egy halom elintézetlen dolog várt rá. Már csak ezért sem jöhetett szóba, hogy Harbor Islanden maradjon. Sam tudta ezt, és éppen ezért óvatosan tárta Nick elé az ajánlatát. Nem unszolta. Egyelőre. És hogy erre ne is legyen lehetősége, Nick úgy látta jónak, ha kész tények elé állítja őt. A szezon véget ért, Sam és Zach mostantól maguk is gond nélkül meg tudnak birkózni a megbízásokkal, így Nick semmi okát sem látta, hogy tovább időzzön náluk. Különösen, hogy nem Sam volt az egyetlen, aki megpróbálta őt finom, de jól elhelyezett megjegyzésekkel rábírni arra, hogy maradjon.

Maddy, a Road's End Café helybeli tulajdonosa épp tegnap jegyezte meg, hogy nem ártana, ha meglátogatná dr. Melissa Portert, az új állatorvost. Az említett hölgy három nappal azelőtt érkezett Los Angelesből, ahol Nick feltételezése szerint a dúsgazdag hollywoodi hírességek elhízott ölebeinek diétáját állította össze.

A vörös hajú, teltkarcsú Maddy, akinek mindig helyén volt az esze meg a szíve, szilárd meggyőződéssel bizonygatta, hogy Nick és Melissa jól megértené egymást. Az ilyesmiben csalhatatlan volt a szimata.

Ám még mielőtt Maddy folytathatta volna meggyőzőési praktikáit, Mrs. Sykes, a polgármester felesége keresztülhúzta a számításait. Felvilágosította Nicket, hogy egy egyedülálló személynek már a pusztja jelenléte is előhívja Maddyből ezt a csalhatatlan szimatot. És ez csupán egyike azon okoknak, amelyek miatt tiszta időpocsékolás lenne Porter doktornőnél keresnie a boldogságot. A doktornő legkésőbb télen amúgy is feladja a dolgot, és összecsomagol. A hölgy ugyanis fiatal és tapasztalatlan, s a vadon élő állatok ápolása valószínűleg egyáltalán nem neki való. Mrs. Sykes azt is felettébb szokatlannak találta, hogy egy nő az otthonától ilyen távol vállaljon munkát. Úgy vélte, csupán két elfogadható magyarázat létezik erre: Porter doktornő vagy menekül egy férfi elől, vagy éppenséggel keres egyet.

Nick azonban másképp vélekedett. Szerinte számtalan ok készíthet egy embert arra, hogy ki akarjon szakadni a megszokott környezetéből, ám a véleményét megtartotta magának. Végül is semmi köze Melissa Porterhez, és ennek így is kell maradnia. Nem elég, hogy Maddy minden követ megmozgat, hogy összeboronálja őt ezzel a nővel, még Mrs. Sykesnak is megvan a maga elképzelése arról, kivel kellene randevúznia, és az az eltökélt szándéka, hogy bemutatja az unokahúgának. Valóban itt az ideje, hogy lelépjen.

De előbb a repülőt, amelybe éppen berakodott, el kell vinnie Seattle-be, a műhelybe, ahol Sam az éves nagyjavítást végezteti.

Nick fogta a lábát, amely a barátaitól előző este kapott búcsúajándékokkal volt tele, hogy a raktérbe emelje, amikor a szeme sarkából színes fénycsóvát látott felvillanni. Nick megfordult. A fényforrásról kiderült, hogy egy tűzpiros teherautó, amely a következő pillanatban csikorgó kerekekkel állt meg a hangár előtt. Alig fékezett le, már ki is ugrott belőle egy csinos, szőke hajú nő, aki farmert meg steppelt mellényt viselt, és rögvest eltűnt az E&M Flights irodájában.

Kár a gőzért, gondolta Nick. Sam már pirkadatkor postakörútra indult, amelynek során keresztül-kasul átszeli Washington államot, mivel temérdek félreeső helyre kell leveleket és csomagokat kézbesítenie. Zach nem sokkal később szintén gépre szállt, a titkárnő pedig, aki némi huzavona után végül hajlandó volt átvenni a papírmunkát a két férfitől, éppen hosszúra nyúlt ebédszünetét töltötte, amint arról a faliújságra tűzött cetli tájékoztatót. Mivel a lány tudott az ő mai távozásáról, Nick sejtette, hogy szokatlan távolléte csupán próbálkozás arra, hogy elkerülje az egyébként kényszerű, végleges búcsúzkodást. Nick valamiképp még hálás is volt ezért, mert neki is nehezebbre esett elbúcsúzni.

Az iroda ajtaja ismét kinyílt, és a fiatal nő, aki olyan sietve viharzott be ebbe a kicsi, hangár melletti melléképületbe, most éppolyan lendülettel rohant ki onnan. Körülkémlelt, meglátta Nicket – és egyenesen felé tartott.

– Legyen szíves! – hallotta a férfi a távoli kiáltást, ám ez nem tartotta őt vissza attól, hogy a lábát a raktérbe tegye, és aztán maga is felmásszon oda.

– Hé! – próbálta a szőkeség ismét magára vonni Nick figyelmét. A férfi a raktér belsejéből kérdő pillantást vetett rá. – Melissa Porter vagyok – magyarázta mosolyogva a lány –, de legtöbbször csak Melnek szólítanak.

Felesleges volt bemutatkoznia. A hosszú, aranyfényű lófarkok, amely baseballsapkája alól kikandikált, annyira jellemzően kaliforniai volt, hogy Nick rögtön tudta, kicsoda. Szórakozottan figyelte a nő lágy arcvonásait, porcelánszínű bőrét. A szemét napszemüveg takarta, így nem látta, milyen színű lehet, de egyvalami biztos: a híresztelések igazak. A doktornő valóban csinos. Nagyon csinos.

– Lefoglaltam egy utat San Juanra. Ez az én gépem? – térítette magához Nicket a nő hangja.

– Nem, sajnálom – felelte a férfi, és hozzálátott, hogy szorosra húzza a bőrhevedereket, amelyek arra szolgáltak, hogy megakadályozzák a csekély szállítmány elmozdulását. – Én Seattle-be repülök. Sam a maga embere. Bizonyára hamarosan itt lesz.

– Milyen hamar?

– Gondolom, egy órán belül. Az irodában megvárhatja.

Abban a hiszemben, hogy ez a felvilágosítás kielégíti Miss Portert, Nick lezártnak tekintette a beszélgetést, és hirtelen leugrott a raktérből. Egyenesen a nő orra előtt ért földet, aki még csak össze sem rezzent a hirtelen mozdulattól. Rögtön kitűnt a kettejük közötti magasságbeli eltérés: a nő feje épphogy Nick válláig ért.

– Gondolja, hogy olyan sokáig tart?

Meg kell hagyni, makacs teremtés.

– Ne aggódjon, ide fog érni.

Mintha azt remélné, hogy Nick szavai siettetik Sam megérkezését, Melissa az égre emelte a tekintetét. De repülőgép helyett csupán néhány sirályt látott, amelyek szokásos köreiket rótták.

– A járatnak... – kezdte a lány, de elakadt, mert észrevette, hogy a pilóta időközben a gép egyik kereke mellé térdelt. Odament hozzá, és újra belevágott: – A járatnak, amelyet lefoglaltam, tíz perc múlva kell indulnia – kötötte az ebet a karóhoz.

– Ez egy légi szolgáltató cég – válaszolta Nick közönyösen. – A felszállási időpontok néha kissé eltérhetnek a tervezettől.

– Nos, az én időbeosztásom jelenleg meglehetősen szoros – jegyezte meg Melissa kimérten, de a mosolya leplezte a dühét. – Nagyon szoros, hogy egészen pontos legyenek.

Feltolta a napszemüvegét, hogy jobban lássa a Cessna árnyékában térdelő férfit. Csodaszép a szeme, ragyogó kék, állapította meg Nick. De leginkább a pillantásából sugárzó nyíltság lepte meg. És az aggodalom. Mindkettő idősebbnek mutatta őt, mint eleinte gondolta.

– Sam hamarosan megérkezik – próbálta megnyugtatni.

– Tíz percen belül?

Az ördögbe! – szitkozódott Nick némán. A féksaru beszorult.

– Valószínűleg nem.

Lennie kell valami megoldásnak, hogy meglazítsa ezt az átkozott éket.

– És ha megérkezik, mennyi ideig tart, amíg felszállhatunk?

Nick egy határozott rántással elmozdította a makrancos gumiéket, és közben alaposan lehorzsolta a kezét. Halkan szitkozódott. Mi lenne, ha ez a nő békén hagyná végre? A jelenléte eltereli a figyelmét a munkájáról.

– Az attól függ, hogy fel kell-e tankolni a gépet – felelte rosszkedvűen, de nem nézett fel.

Normális esetben Melissa azonnal megkérdezte volna, hogy pontosan mennyi időt vesz igénybe ez a művelet, de valami visszatartotta. Hogy a pilóta szűkszavú válasza volt-e az ok, vagy a szinte tapintható feszültség, amely a férfiből áradt, azt nem tudta pontosan. Jóképű fickó, ez tagadhatatlan.

A rövid, sötét haj, a markáns arcél és az enyhén szögletes áll együttesen alkotta azt a bizonyos valamit, aminek látványától Beverly Hills teljes női lakosságának összefutna a nyál a szájában. A tökéletesen feszülő nadrágból ítélve, és elnézve a széles vállára simuló farmeringet, Melissa habozás nélkül fogadott volna a vadonatúj csizmájába, hogy a férfi vagy törzsvendég egy edzőteremben, vagy favágással tölti a szabadidejét. Vagy egyébbel, amit a férfiak itt az isten háta mögött tesznek, hogy ilyen jó formában maradjanak.

Nick elutasító viselkedése mégis felidegesítette Melissát, pedig már előtte is meglehetősen feszült volt.

Aggódva nézett az órájára. Hét perccel múlt fél kettő. Csak jönne már Sam!

A tervek szerint negyed háromkor kellene találkoznia San Juanon Wyckowskival, a vadőrrel. Ez szoros lesz!

De ez még mind semmi. Nem egészen egy órája Melissát felhívta a tizenkilenc éves mostohahúga. Azt mondta, hogy feltétlenül beszélnie kell vele, nagyon fontos. Ez tulajdonképpen nem szokatlan, mert Cameron számára a legkisebb gond is maga a világvége. Most is azt állította, hogy mondandója semmi esetre sem várhat holnapig. Még ma Harborra jön az ötórás géppel.

A jóképű, ám bárdolatlan fickó megkerülte a gépet, és a másik oldalon térdelt le a kerék elé. Melissa ismét követte, mit sem törődve vele, hogy a férfi egyáltalán nem méltatja őt figyelemre.

– Nem tudna magával vinni?

A helyzet meglehetősen groteszk volt. Ő itt minden követ megmozgat, hogy megtegyen valamit, amitől pedig valójában úgy fél, mint a tűztől. Ugyanis gyűlöl repülni.

– Amennyire tudom, csak húsz perc az út odáig. Kétszeres árat fizetek – ajánlotta. Igaz ugyan, hogy akkor el kell halasztania Jackson doki régi rendelőjének kifestését. Pedig az most már az övé.

– Sajnálom – felelte Nick kurtán, miközben a második féksarut húzta ki a kerék alól.

Melissa lázasan gondolkodott.

– Nézze, a kocsim szállítóterében két fiatal prérifarkas van, amelyeket vissza kell engednem a vadonba. – Talán segít, ha feltárja a férfi előtt a helyzet komolyságát. – Ha nem tudom tartani magam a vadőrrel megbeszélte időponthoz, akkor oda az engedélyem, és lehetséges, hogy hetekig is eltart, amíg újat kapok. – Lehajolt, hogy egyenesen a férfi szemébe nézhessen. – A nő, aki eddig nevelte őket, csodálatos munkát végzett, de ha tovább maradnak az ember közelében, akkor elveszítik a természetes viselkedésük utolsó maradványát is. Én pedig nem akarom, hogy valamilyen vadász lelője őket, mert a barátjuknak hiszik őt. Maga talán ezt szeretné?

Tehát így állunk! Megpróbál a lelkiismeretére hatni! Melissának azonban elég volt egy szúrós pillantás, és akaratlanul is hátrált egy lépést.

Nick teljes életnagyságában felegyenesedett, ezzel nagyon fenyegető hatást tudott kelteni, ha akart. Aztán egyik kezét csípőre tette, és kihívóan nézett le Melissára. A szeme ezüstösszürkén csillogott, olyan színben, mint a vihart hozó felhők. Melissa találónak érezte a hasonlatot.

Nick gyűlölte, ha befolyásolni, mi több, zsarolni akarták. A volt felesége mestere volt ennek.

Nem tudta eldönteni, hogy ez az átható tekintetű állatorvosnő a lelkiismeretére próbál hatni, vagy csak szemérmetlenül ki akarja használni.

Amikor azonban észrevette a Melissa arcán tükröződő őszinte aggodalmat, be kellett ismernie, hogy talán elhamarkodottan ítélte meg őt. Nem, ez a nő nem olyan, mint Ellen. Nem a saját érdekeit nézi, hanem két kicsi farkaskölyökét, amelyeknek már a vadonban lenne a helyük.

Ám ez nem szentesítette az eszközt, amelyet a lány bevetett. Gyakorlatilag az ő kezébe tette az állatok sorsát, így máris felelősnek érzi magát, akár akarja, akár nem.

– Azt mondta, hogy a prérifarkasokat eddig egy hölgnél helyezték el – emlékeztette Melissát mintegy mellékesen. – Egészen véletlenül nem Mrs. Edwardsról van szó?

Sam feleségének pusztá említésére Melissa feszültsége feloldódott.

– De igen, pontosan ő róla. T. J. egyfajta magánmenhelyet üzemeltet. Az emberek elárvult, sőt néha sérült állatokat visznek hozzá. – Melissa hangja elismerést és csodálatot fejezett ki, de érződött benne némi bizonytalanság is. Talán fölösleges elmagyaráznia, mivel foglalkozik T. J., elvégre Nick a férjének dolgozik. – Ő kért meg engem arra, hogy készítsem elő a visszaszoktatást.

Melissa szünetet tartott. Nehezebbre esett ilyen erőszakosan segítséget kérni valakitől, de nem volt más választása.

– Valóban élet-halál kérdése – magyarázta szomorúan.

Ennyit már Nick is megértett. Azt a két jószágot szabadon kell engedni, méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

Mindazon szörnyűségek után, amelyeken az elmúlt tizenkét hónapban keresztülment, Nick tudta, hogy kik az igazi barátai. És nem akart csalódást okozni nekik. Szó nélkül megfordult, és felment a pilótafülkébe. Feltette a fejhallgatót, és addig forgatta a rádió gombját, amíg a megfelelő frekvenciára nem talált.

– Itt Nick – mondta, amint a sercegő háttérzörejek közül kihallotta Sam hangját. – Mennyi időre van még szükséged? A háromnegyed kettes utasodnak lassan elfogy a türelme.

– Hé, haver! – Sam hallhatóan megörült. – Azt hittem, hogy már elindultál. Egy órája próbálom elérni Rutht. Hol a csudában van?

– Fogalmam sincs – válaszolta Nick szárazon. – Mi legyen az ügyfeleddel? Mit mondjak neki?

Zúgás és recsegés volt a válasz, de Nick nagy nehezen kivette belőle, hogy még legalább egy órába telik, amíg Sam visszaér Harborra. Meg kell szakítani az útját, hogy visszajöjjön, és felvegye Melissát. Aztán majd hordja a többi csomagot.

– Hacsak nem viszed magaddal te Porter doktornőt – hallotta most tisztán Sam hangját. – A North Fork River vadasparkba kell mennie. Tudom, hogy az kissé kiesik neked, és nem szívesen kérlek erre, de valóban nagy szívességet tennél nekem vele. Ma van Andy születésnapja, és...

Valóban. Ma rendezik Sam mostohafiának születésnap buliját. Nicknek ez teljesen kiment a fejéből. Pedig T. J. még meg is hívta. Mintha a családhoz tartozna, akárcsak Zach és a felesége, Lauren.

Újabb ok, hogy eltűnjek Harborról, gondolta Nick. A barátai boldog házasságban élnek, van családjuk, amely biztonságot nyújt nekik, és virágzó vállalkozásuk, amely nemcsak pénzt hoz, hanem személyes kiteljesedést is nyújt. Ezzel szemben ő...

Sam kérése a lehető legrosszabbkor jött. Ha lenne választása, akkor inkább úszva tenné meg az utat Seattle-ig, semhogy kitérjen San Juan felé, ráadásul a fiatal és csinos Miss Porter társaságában.

– Elintézem – felelte mégis Samnek, aki hallható megkönnyebbüléssel köszönetet mondott neki, és elbúcsúztak egymástól.

Nick kikapcsolta a készüléket, és a fejhallgatót úgy kapta le a fejéről, hogy az a vállára esett. Így maradt ülve. Majdnem egy teljes percbe telt, mire végre megmozdult. Nagyot sóhajtott, és idegesen végigsimította az arcát. Sam azon kevesek egyike, akikben megbízik. Ő és a társa, Zach úgy gondolja, hogy Nick hirtelen felbukkanása kihúzta őket a csávából, ám ő tudta, hogy ez pontosan fordítva történt. Az elfoglaltság nélkül, amelyet ők ketten ajánlottak neki, és amely elterelte a figyelmét a borús gondolatokról, valószínűleg becsavarodott volna.

Nick kiszállt a pilótafülkéből, és abba az irányba intett, ahol Melissa leparkolta a teherautóját.

– Remélem, azok a prérifarkasok ketrecben vannak.

Nick nem tudta, vajon mennyit hallott Porter doktornő a Sammel folytatott beszélgetésből, de az arckifejezéséből ítélve valószínűleg nem túl sokat.

– Igen, természetesen – felelte csodálkozva.

– Tudnom kell az állatok súlyát. És a ketrecekét.

– Csak egy ketrec van. Körülbelül négy és fél kilót nyom, az én kicsikéimet pedig kilenc kilóra becsülöm.

Nick összehúzta a szemét.

– Akkor irány a raktér!

Melissa teljesen összezavarodott.

– Ez azt jelenti, hogy elvisz minket?

Ezt ugyanis Nick elfelejtette megemlíteni.

– Igen, így van.

A lány ragyogó és őszinte kedvességgel teli mosolya váratlanul érte.

– Köszönöm – suttogta Melissa, majd megfordult, és a teherautóhoz szaladt.

– Nincs mit – dörmögte Nick.

Visszamaszott a pilótafülkébe, és előkereste a térképet, hogy megtervezze az új útvonalat. Kicsivel később Melissa is kiszállt a közelebről nézve meglehetősen lerobbant teherautó volánja mögül. Olyan szorosan állt a kifutópálya mellé, amennyire csak tudott. A kocsit az öreg Jackson doki állatorvosi rendelőjének tulajdonát képezte. Melissa ismét köszönetet mondott Nicknek, aki azt éppolyan közönyösen fogadta, mint az első alkalommal. Még mindig furcsa feszültség sugárzott belőle, de legalább külsőleg nyugodtabbnak és fegyelmezettebbnek látszott.

Megvetően szemlélte a méretes, ám ütött-kopott műanyag utazóládát. Az elülső felének rácsain át kivehető volt az egyik sárgásbarna, szőrös jószág. A hátsó lábán ült, fejét felszegte, és izgatottan szimatolta a láda fedelét. A másik prérifarkas sötétebb színű volt, és valamivel kisebb, de éppolyan idegesnek tűnt, mint a társa, amely ekkor velőtrázó üvöltésbe fogott.

– Mintha nem lennének elkábítva – állapította meg Nick szárazon. Melissa épp a teherautó kesztyűtartójában matatott az iratait keresve. Felnézett.

– T. J. férje azt mondta, hogy nem tart sokáig az út. Azonkívül tegnap már egyszer el kellett kábítanom őket, hogy be tudjam ültetni a jeladókat. Tudja, az ilyen altatás nagyon megviseli az állatokat. – Ismét a kesztyűtartó felé fordult. – Csak egy perc, aztán segíték berakni a ketrecet – tette hozzá, ám amikor ismét felpillantott, Nick már a repülőgép farkához vitte a nehéz rakományt.

A teherautó platója a férfi válláig ért, ő mégis láthatóan megerőltetés nélkül emelte le a ketrecet tartalmával együtt, és vitte a raktérbe. Időközben a másik kölyök is üvölni kezdett.

– Egész idő alatt ez megy majd? – kérdezte.

– Félnék.

A pillantás, amellyel Nick a magyarázatát nyugtázta, elárulta Melissának, hogy a férfi nem erre volt kíváncsi.

– Előfordulhat – ismerte el. – Be vannak zárva, és ez az állatoknak nagyon ijesztő.

A lány feje ismét eltűnt a teherautó belsejében, mert eszébe jutott a gyógyszeres doboz, amelyet arra az esetre hozott magával, ha rosszul lenne a repüléstől.

– Ugye az út csak fél óráig tart?

Mintha Nick észrevette volna a hirtelen támadt nyugtalanságot Melissa hangjában.

– Körülbelül huszonöt perc, a számításaim szerint – nyugtatta meg a nőt. – Ha hátszelet kapunk, akkor valószínűleg még kevesebb.

A biztonsági szíjak kapcsai fémesen kattantak, ahogy Nick rögzítette a szállítóketrecet.

– Annak az ülése alatt a helye – mutatott azután a táskára, amelyet Melissa a hónap alatt szorongatott. – Adja ide, majd én beteszem. Addig félreállhat az autójával.

A férfi nyilvánvalóan nem akarta az időt vesztegetni. Ráadásul Melissának is sietős volt, mert szeretett volna visszaérni, mielőtt még a húga megérkezik Harborra.

Mire Melissa újra a felszállópálya szélén állt, a prérifarkasok maguktól felhagytak az üvöltéssel,

vagy pedig túlharsogta őket a gép felbőgő motorjának fülsiketítő dübörgése. Mindenesetre Melissa nem hallott mást, mint a vészjósló motorzajt és a saját szívének őrült zakatolását.

Nick felbukkant az utastér nyitott ajtajában. Most sötétbarna bőrkabátot viselt, amely korábban nem volt rajta. A kabátban az amúgy is tekintélyes válla még szélesebbnek tűnt.

– Használja a létrát! – kiáltotta oda Melissának, aztán letérdelt, és kinyújtotta a kezét, hogy segítsen neki. A lány bólintott, és... nem mozdult, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

– Valami baj van? – Nick a homlokát ráncolta.

– Nem, nem, minden rendben – hazudta, főképpen azért, hogy saját magát megnyugtassa. – Csak azon gondolkodtam, hogy nem hagytam-e otthon valamit. – Például a józan eszemet, gondolta fanyarul. Eltökélten megragadta a pilóta kezét, és felmászott a keskeny hágcsón.

Amikor felért, Nick elengedte a kezét, és oldalra lépett, hogy beengedje az utastérbe. Melissa lehajolt, hogy be ne üsse a fejét az alacsony perembe, aztán Nick mellett bekúszott a gép belsejébe. Olyan szűk volt a hely odabent, hogy nekiütközött a férfi vállának.

– Elnézést – mormogta.

– Semmi baj – hangzott a válasz. Nick lehajolt, hogy behúzza a létrát, aztán egy nyugtalanítóan végérvényesnek hangzó csattanással becsukta a fülke ajtaját.

Melissa engedelmesen lehuppant az ülésre, amelyet Nick kijelölt neki. Figyelte, ahogy a férfi a természetéhez képest meglepő könnyedséggel előreigyekszik az ülések közötti szűk folyosón, végül elfoglalja helyét a pilótafülkében. Gyakorlott pillantással ellenőrizte a műszerfalat maga előtt és fölött, megnyomott egy gombot itt, elfordított egy kapcsolót amott.

– Minden rendben hátul? – kérdezte anélkül, hogy megfordult volna. Melissa nagyot nyelt. A toroka hirtelen teljesen kiszáradt.

– A legnagyobb rendben – felelte olyan meggyőzően, ahogyan csak tudta, miközben idegesen babrált a biztonsági övével, míg végre megtalálta az aljzatot, amelyhez a fémcsat tartozott.

– Gondolom, nem ez az a pillanat, amelyről mindig álmodott – szólt hátra ismét Nick.

Egy kényszeredett beszélgetés még mindig jobb, mint a félelmére figyelni. Akkor beszéljünk, mondta magában a lány.

– Be kell vallanom, kissé hátrányban érzem magam. Itt mindenki tudja, hogy én ki vagyok, nekem viszont a legtöbb helybéli ismeretlen – kezdte a társalgást, arra célozva, hogy a férfit sem ismeri.

A helybeliek, akikre Melissa gondolt, különböző módon fogadták az új doktornőt. Volt, aki szívélyesen, mint például T. J., mások kíváncsian, és megint mások hűvösen, majdhogynem elutasítóan viselkedtek vele. De legalább mindegyikük udvarias volt, sőt még közlékeny is. Amit erről a pilótáról, akinek most csak a hátát látta, nem lehetett elmondani.

Ebben a pillanatban a férfi váratlanul megfordult, és Melissa biztonsági övét vizslatta. Miután meggyőződött róla, hogy a nő bekötötte magát, bemutatkozott.

– Nick Magruder – mondta. – Üdv a fedélzeten, Porter doktornő!

– Melissa – javította ki a lány. – A barátaim Melnek szólítanak.

– Akkor üdv a fedélzeten... Melissa – ismételte meg halvány, udvarias mosollyal.

Melissa tétován biccentett. Aztán kellenlenül vette tudomásul, hogy ismét Nick hátával lesz kénytelen beszélgetni, hiszen a férfi a számtalan gombbal és kapcsolóval van elfoglalva. Melissa most úgy döntött, mégis jobb lesz, ha nem zavarja őt, ezért mély lélegzetet vett, és elkezdett lassan tízig számolni.

Amikor hatnál tartott, a repülőgép egy rándulással mozgásba lendült. Amit ekkor érzett, azellen minden általa ismert lazító gyakorlat hatástalannak bizonyult. Nick legalább figyelmeztethette volna, hogy mi következik! Ez olyan nagy kérdés lenne? Körmeit az ülés karfájába mélyesztette, és egy másodperccel később érezte, ahogy a gép felemelkedik a földről. Lélegzem még egyáltalán? – gondolta rémülten a lány. Nem volt benne biztos, de inkább megfullad, semhogy égesse magát, és a legkisebb jelét is adja a félelemnek. Különösen nem ez előtt a korántsem együttérző pilóta előtt.

Két dologtól fél nagyon: hogy elveszti az uralmát a dolgok fölött, és a magasságtól. Még a létra legfelső fokára sem tudott felállni anélkül, hogy ne érezze, menten lezuhan, szörnyethal.

Egy vakmerő pillanatban kikémlelt az ablakon, és szemügyre vette az alattuk elterülő óceánt, amelynek felszínén apró, fehér hullámok fodrozódtak. A látvány arra ösztökölte Melissát, hogy gyorsan elfordítsa a fejét, azzal az eltökélt szándékkal, hogy az út hátralévő részében nem néz ki az ablakon.

– Nos, Nick – kezdte olyan mosollyal, amelyet még a legjobb esetben is csak szerencsétlennek lehetne nevezni –, mióta repül?

Szóval mégsem ájult el, ahogy Nick feltételezte, miután a szakadatlan szóáradat hirtelen abba-maradt.

– Amióta elég idős lettem, hogy megszerezsem a jogosítványt – válaszolta a férfi.

– Az körülbelül húszéves korában lehetett, igaz?

– Igen, így van. – Nem látta szükségét megemlíteni, hogy – eltekintve az elmúlt hat hónaptól, amikor besegített Samnek és Zachnek – az elmúlt két évtizedben valójában elektronikus alkatrészeket gyártott repülőgépek számára.

Húsz év, gondolta. Hamarosan harminchét éves lesz. A gondolat kellemetlen szorítást okozott a gyomra tájékán. Ha meggondoljuk, hogy milyen keményen dolgozott mindig is, akkor ebben a korban a karrierje csúcsán kellene állnia. Ehelyett a vállalkozásából megmaradt néhány cserepet söprögeti össze, és előlről próbál kezdeni mindent.

– Akkor biztosan megtudja mondani nekem, hogy ez normális dolog-e – hozta vissza Melissa hangja a jelenbe. Nick ösztönösen a legfontosabb kijelzőkre pillantott: a magasság- és nyomásmérőre, az iránytűre és a horizontjelzőre. Valamennyi műszer normális értékeket mutatott.

– Mire gondol? – kérdezte.

– Erre a rángatózásra. A kis repülőgépeknél ez mindig így van?

– Ja, az? – legyintett Nick. – Az csak enyhe szellőkés. Semmi ok az aggodalomra.

– Ó, értem.

– Ura vagyok a helyzetnek.

Melissa hallgatása arra utalt, hogy nem igazán hisz neki.

– Tényleg – tette hozzá Nick, aztán a térképet tanulmányozta, melyet a másodpilóta ülésére terített, majd módosította a menetirányt. Nyugat felé fordította a gépet, az apró kis szigetek fölé, amelyek ebből a magasságból csak elszórt zöld pöttyöknek tűntek a kék tengeren.

– Akkor bizonyára hozzá kell szoknom – vélte Melissa egy idő után. – Tudtam, hogy az új munkámmal néha vele jár a repülés. Csak nem gondoltam, hogy ilyen hamar sor kerül rá.

A motorzúgás elnyomta a hangját, akárcsak a prérifarkasok szájalomra méltó üvöltését a háta mögött. Az állatok reményvesztett tiltakozása nem hagyta hidegen Nicket. Túlságosan is jól ismerte ezt az érzést. Eltöprengett Miss Porter indítékain is. A lány átvette Jackson doktor rendelését, de vajon miért döntött így? Miért éppen ezt a munkát vállalta el, amikor az olyasmit is követel tőle, amitől ennyire fél? Ehhez semmi közöm, gondolta Nick. Mindenesetre hajlott rá, hogy igazat adjon a harboriaknak, akik úgy gondolják, hogy Melissa nem húzza ki az év végéig náluk. Még a praktikus ruhája és a céltudatos viselkedése sem tudja palástolni, hogy mindezek mögött finom, érzékeny nő rejtőzik.

– Talán rá tudom beszélni a vadórt, hogy a jövőben ő jöjjön el hozzám, és ne fordítva – hallotta Melissa hangját.

Nick nem tudta, hogy hozzá beszél-e, vagy csupán hangosan gondolkodik. Rettentően ideges, és egyfolytában igyekszik megnyugodni. A férfi remélte, hogy előbb-utóbb sikerülni fog neki. Most egyáltalán nincs szüksége egy hisztérikus utasra. Ugyanis valami nincs rendben azzal az átkozott üzemanyag-nyomásmérővel.

Melissa mély lélegzetet vett, és hátradőlt, miközben halkán a jelmondatát ismételte, amelyet sok évvel ezelőtt maga fogalmazott meg: „Mindennek van jó oldala is.” Hitt benne, még ha néha szabályos nyomozómunkát igényelt is, hogy azt a bizonyos jó oldalt felfedezze. Ebben az esetben az bizonyult előnynek, hogy a repülőút rövid, így az idő, amelyet rettegéssel és ezzel a flegma Nick Magruderrel el kell töltenie, véges.

A gondolatait hirtelen a prérifarkasok hangos, kétségbeesett üvöltése zavarta meg. Legszívesebben

odarohant volna hozzájuk, hogy megsimogassa őket, és megmondja nekik, hogy minden a legnagyobb rendben van, még akkor is, ha ezt ő maga sem hiszi. De tudta, hogy ezzel többet ártana, mint segítene a jószágoknak. Majd megnyugtatták egymást, ahogy azt a szabad természetben is tennék.

Ők ott vannak egymásnak. Ezzel szemben neki nem maradt más választása, mint hogy magán segítsen, ahogyan mindig is tette. Ráadásul nemcsak hogy túl kell élnie ezt a szörnyű repülést, hanem azt sem felejtetheti el, hogy gondoskodnia kell a mostohahúgáról, akiről többnyire csak akkor hall, ha bajban van.

Vajon ezúttal mi történhetett? A változatosság kedvéért valószínűleg semmi köze sincs az anyjukhoz. Ő a legfrissebb hírek szerint még mindig józan, úgy tűnik, hogy rendszeresen találkozik az Anonim Alkoholistákkal, és rendes munkát talált – felszolgál egy kávézóban, ahol csak alkoholmentes italt mérnek, így nem eshet kísértésbe.

Melissa nem szándékozott még egyszer kinézni a repülőgép ablakán, de a másik két lehetőség sem volt túlságosan csábító. Bámulhatta a gép mennyezetét vagy a hallgatag pilóta tarkóját.

A vidék megváltozott alattuk. Sűrű erdők és magas hegyek látszottak a mélykék óceán helyén. Nem mintha ez nagy különbség lett volna. Mindegy, hogy egy hegyen zúzzák szét magukat, vagy a vízbe zuhannak, és megfulladnak – a végeredmény ugyanaz. Melissa nyelt egyet, és úgy határozott, hogy Nicket figyelni talán a kisebbik rossz. A férfi elfordította a fejét, így Melissa láthatta az arca egy részét. A férfi merőn nézte az egyik mutatót, és Melissának egyáltalán nem tetszett, ahogy közben a homlokát ráncolja.

– Valami baj van? – kérdezte bizonytalanul.

Titokban abban bízott, hogy a férfi egy unott „semmi ok az aggodalomra” mondattal elűzi a félelmeit, ahogy azt korábban is tette. Ám ehelyett ismét az egyik műszert kopogtatta.

– Nem tudom. Úgy látszik, mintha esne az üzemanyagnyomás.

– Az mit jelent?

Nick beindította az egyik szabályozót, ám ez nem hozta meg a kívánt eredményt.

– Azt, hogy a legközelebbi leszállópályán le kell tennem a gépet.

– És az hol van?

– Tíz mérfölddel mögöttünk.

A repülőgép oldalra billent, amikor Nick megpróbálta megfordítani. Melissa hirtelen heves rándítást érzett, melyet zakatoló hang kísért, ezt azonban rögtön elnyomta a vészjelző üvöltése. A műszerfalon felvillant egy piros jel, mely alatt az „átesésjelző” kifejezést tudta Melissa kibetűzni.

Nick gyorsan megnyomott egy gombot, amelytől elhallgatott a sziréna, aztán meghúzott egy kart. Hasztalan. Az a vacak meg sem moccan. Másodszor is megrántotta, és alig tudta megakadályozni, hogy a gép megpördüljön. A leszállópályáról már lemondott. Most csak az számított, hogy valahogy letegye a gépet. Mindegy, hogy hol.

Melissa lélegzet-visszafojtva figyelte Nick próbálkozását, hogy visszanyerje az uralmat a gép fölött. Nem kockáztatta meg, hogy elterelje a férfi figyelmét azzal, hogy megkérdezze, mi a baj tulajdonképpen. Egyébként sem volt lehetősége rá. A motor akadozott, aztán egy utolsót hördült. A légcsavar leállt. Vele együtt Melissa szíve is. Legalábbis úgy érezte.